

synes, at regeringen på en række punkter har overskredet nogle grænser, der måske er usynlige, men alligevel er nogle grænser. Derfor er der behov for at drøfte nogle retningslinjer, men så skal vi tage det hele op og ikke kun europjecerne.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Ja tak, og så har vi i denne sidste runde hr. Frank Dahlgaard og hr. Holger K. Nielsen.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Europolitikernes vigtigste argument, hvis jeg har forstået det rigtigt, er indflydelse, at sidde med ved bordet. Nu har jeg spurgt to gange, uden at jeg har fået svar, og jeg spørger tredje gang: Kan hr. Anders Fogh Rasmussen give bare ét eneste konkret eksempel gennem de sidste 20 måneder, hvor euroen har eksisteret, og hvor vi har været udenfor med vores egen krone, på en beslutning, som vi kunne have ønsket skulle være anderledes, og som vi kunne have påvirket i en anden retning, hvis vi havde siddet med ved bordet? Bare ét eneste eksempel.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Når hr. Anders Fogh Rasmussen taler om devalueringer, lyder han jo som en eller anden indremissionsk svovlprædikant, der taler mod drikkeri og hor osv., men jeg synes ærlig talt, at det hænger temmelig dårligt sammen, når han så skal vurdere det fald i euroen i forhold til dollaren, som vi har oplevet de sidste par år. Det er da en devaluering. Jeg ved godt, hvad han vil svare, noget med, at det ikke er besluttet politisk, men effekten er da helt den samme.

Hvad er forskellen på en politisk besluttet devaluering og den markedsbestemte devaluering, som vi har set i eurokursen i forhold til dollaren det sidste års tid? Hvor er forskellen? Den er der ikke, og derfor synes jeg, at hr. Anders Fogh Rasmussen i stedet for at blive indremissionsk svovlprædikant skulle tage den saglige kasket på. Det ville klæde ham bedre.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Anders Fogh Rasmussen og derefter hr. Bendt Bendtsen som ordfører.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Altså, når jeg ikke har brugt min kostbare tale-tid på at svare hr. Frank Dahlgaard i dag, er det, fordi jeg har gjort det utallige gange under tidligere debatter. Men lad mig så gentage det en gang til for hr. Frank Dahlgaard. Lad mig tage et eksempel, jeg selv har oplevet, for det er jo det bedste frem for at tale teori.

I 1992 sad jeg som økonomiminister på et tidspunkt, hvor der i Europa var en stærk diskussion om det holdbare i tysk økonomisk politik. Et drønende underskud på det tyske statsbudget havde ført til, at den tyske forbundsbank havde sat renten op og op og op.

Det var ikke længere kun et tysk problem. Det blev også et dansk problem. Det blev et problem for hele Europa. Og jeg erindrer et møde for økonomiministrene, hvor der var en drøftelse, hvor vi alle sammen, og jeg kan godt sige det i dag, mod tyskerne sagde: Renten skal ned, det tyske budgetunderskud skal ned. Det er helt sikkert, at havde vi på det tidspunkt haft en økonomisk og monetær union og en fælles valuta og en fælles centralbank, ville finanspolitikken i Tyskland og pengepolitikken i Europa have været anderledes.

Så til hr. Holger K. Nielsen.

Jeg vil blot om alt det der sige, at det, der afgør en valutas styrke, jo ikke kun er at se på, hvordan kursen er. Det er at se på: Hvad kan hr. Holger K. Nielsen og andre købe for den? Jo. Og det, vi kan se med euroen, er jo, at, uanset at den er faldet i kurs i forhold til dollaren, først og fremmest fordi dollaren er steget, men virkningen er jo den samme, så er omkostningsstigningerne i eurolandene stadig væk forholdsvis små. Det vil altså sige, at euroen bevarer sin købekraft. Og så er det jo pludselig, at det er en stærk situation, at virksomhederne i eurolandene – og også Danmark – så får en god konkurrenceevne, samtidig med at euroen bevarer sin købekraft.

Det, der er faren, hvis man bruger devalueringer som politisk redskab, er netop, at følgen af politisk besluttede nedskrivninger af valutaerne er internt stigende omkostningspres, og så bliver det pludselig skadeligt.

Bendt Bendtsen (KF):

Vi konservative anbefaler et ja den 28. september, og vi håber, at et flertal af danske vælgere gør det samme.